Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 29. | Den 16 September 1928. | 56:e årg.

PAPPAS FÖDELSEDAG.

Vad skola vi göra för att fira pappas födelsedag?" sade fru Sundberg till sina små gossar Edvin och Bengt.

"Ja, vad ska' vi göra?" upprepade Bengt och såg på sin ett år äldre broder.

"Vi kan ge pappa en karamell", svarade denne, som satte stort värde på denna för pysarna sällsynta läckerhet.

"Det kan vi", sade Bengt. "Benten har en slant", fortsatte han.

"Det har Edde me", sade denne.

"Då kunna ni alltså ge pappa en stor, fin karamell, som han kan gömma", sade modern.

"Ja — — men ska' han inte bjuda?" frågade Edvin fundersamt.

"Det kanske han hellre gör", medgav mamma leende. "Och så tror jag, att jag skulle taga mina gossar in till fotografen och så få ni ge pappa ett porträtt av hans gossar".

"Ja, mamma", utropade Edvin. "Då blir han glad. Det tror jag."

"Men då få ni ingenting säga om det åt pappa", förmanade mamma.

Följande dag tog fru Sundberg sina båda gossar med sig in till staden och hade en mycket trevlig stund hos fotografen, vilken hade en hel mängd roliga saker, som kunde intressera barn. Också sade han, sedan han framkallat plåten, att det var ett mycket lyckat porträtt han fått.

"Vart ska' vi nu gå?" frågade Edvin, när de kommit ned på gatan.

"Mamma har några ärenden, och sedan skola vi möta pappa", svarade modern.

De gingo i några affärer för uppköp och därefter till mötesplatsen.

"Nu gå vi in här på konditoriet, och låta barnen få en kopp choklad", sade herr Sundberg till sin fru.

De gingo alltså in på konditoriet, och barnen, som aldrig sett ett så fint ställe och så mycket gotter, öppnade munnarna på vid gavel, men fingo ej fram något annat än "O — o — — o!"

"De äro tydligen imponerade", sade fadern leende.

"Ja, undra på det", svarade modern. "Så fina stolar ha de aldrig sett. Se på dem, de känna med fingrarna."

"Mamma", viskade Bengt, "det är mjukt".

"Ja, min gosse, de äro mjuka att sitta på."

"Nå, var ha ni varit nu då?" frågade fadern och vände sig till gossarna.

Edvin rodnade och teg, men Bengt blev ivrig och sade:

"Ja, ser pappa, vi ha varit nånstans som inte pappa får veta. Och där satt Edde och Benten på en stol. — — Låt bli att

sparkas — Och fo . . . Låt bli, säger jag." Tårarna stodo honom i ögonen. "Jag har ju inte sagt var vi voro."

"Nej, det har du inte, min lille pys", sade fadern tröstande. "Och nu ska' pappa i stället tala om något för er."

"Va' då?" utropade båda på en gång.

"Ja, att farbror och faster och kusinerna komma att hälsa på, och då skola vi göra den där utflykten vi talat om."

"Ja, det passar bra", sade modern. "Vi

En glad gosse.

kunna taga middag med oss och duka i närheten av Skogstjärn."

"Men det blir bra mycket besvär för dig. Vi bliva ju rätt många", invände hennes man.

"Men vi bliva många att utföra arbetet också", svarade hon. "Både Erik och Vera äro så hjälpsamma, att det är rent nöje att ställa till utflykter, när de äro här. Och så hava vi ju flickorna och barnen."

"Ja, vi kan hjälpa till", sade Edvin.

"Det vet jag, min pys, och det räknar jag också med", sade modern.

Hemfärden gick fort under prat om allt vad som skulle göras under utflykten. Barnen hade så mycket planer, att de voro hemma, innan de hunnit komma till klarhet om hälften.

Födelsedagen ingick med strålande sol och födelsedagsbarnet uppskattade till fullo alla deras anordningar för firandet. Och icke minst uppskattades den trevliga fotografien samt den stora "polkagrisen".

"Jaså, det var detta ni uträttade i staden", sade han och tog de båda små gossarna på var sitt knä. "Och karamellen ha ni också köpt. Den få vi väl hugga sönder genast, eller hur?"

"Ja, gör det, pappa", viskade Bengt och lutade sig intill fadern.

"Jag kan gå efter en yxa", sade Edvin.

"Du tror, jag behöver en yxa, därför att jag sade hugga. Men det räcker med en kniv och en hammare, och båda delarna har jag här."

Den röda och vita polkagrisen låg snart huggen i bitar på ett litet fat, som Edvin fick ställa på pappas plats vid bordet, sedan alla fått sig var sin bit.

"Efter frukost får ingen försvinna", sade herr Sundberg, "ty om en timme köra åkdonen fram."

"O, så livat", ropade barnen.

Mycket riktigt kommo två lövklädda åkdon uppkörande. De voro försedda med hösoffor att sitta på, fastän dessa förlorade fasonen rätt så fort. Där instuvades nu alla barnen, tillsammans åtta, jämte en av matsäckskorgarna i den ena skrindan. De stora och det mera ömtåliga av matsäcken instuvades i den andra, och så ställdes färden till den en halv mil därifrån belägna skogen. Där veko de in på en bred skogsväg och åkte allt längre in i den härliga, tysta skogen, tills den förtjusande Skogstjärnen uppnåddes. Vid glänten steg man ur, och alla deltagarna i färden voro glada att få sträcka på benen och spredo sig i skogen under prat och rop och skratt.

Efter en stund ropade herr Sundberg:

"Hej, pojkar! Hitåt!"

Alla samlades igen.

"Nu plocka vi bränsle", sade han.

"Du skall överlåta de här bestyren åt oss nu", sade hans bror.

(Forts.)

Jesus och barnen.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

Endast tre öre.

Farbror H. var snickare och hade en verkstad på landet. En dag gick han in i ladan där Alfred och John lekte med två tama duvor.

"Gossar", sade han, "min verkstad behöver sopas varje kväll. Vilken av er vill åtaga sig att göra det? Jag är villig att betala tre öre för varje sopning."

"Endast tre öre?" sade Alfred. "Vem skulle vilja arbeta för tre öre?"

"Det vill jag", sade John.

Varje kväll, då farbror H. hade slutat sitt arbete, tog John en kvast och sopade verkstaden.

En dag tog farbror H. de båda gossarna med sig till staden. Under det han gick för att köpa virke, gingo de in i en leksaksbutik.

"Vilka vackra drakar!" sade Alfred. "Jag önskar jag kunde köpa en."

"De kosta endast tio öre stycket", sade butiksbiträdet.

"Jag har inte ett öre", sade Alfred.

"Jag har femtio öre", sade John.

"Hur har du fått femtio öre?" frågade Alfred.

"Genom att sopa verkstaden", svarade John.

Dålig handel.

En lärare i en söndagsskola anmärkte att den som köper sanningen gör en god handel, och sporde barnen, om de från bibeln kunde erinra sig en eller annan händelse i vilken det talades om en dålig handel.

"Det kan jag", svarade en gosse. "Esau gjorde en dålig handel, då han för en grynvälling sålde sin förstfödslorätt."

En annan sade: "Judas Iskariot gjorde en dålig handel, då han för trettio silverpenningar sålde sin Mästare."

"Ananias och Saffira", sade en tredje, "gjorde också en dålig handel, då de sålde sitt jordagods och sade Petrus en osanning."

En fjärde anmärkte: "Frälsaren säger oss, att den skulle göra en dålig handel som, om han kunde vinna hela världen förlorar sin själ."

En glad gosse.

Säg, ser han inte glad ut, gossen som står där i solskenet och grönskan? Troligen är det någon, som ler emot honom, och detta leende framkallar denna oförställda hjärtliga glädje, som avspeglar sig i hans tindrande ögon och förtjusta min.

Om du ser vänlig ut och ler mot människor, skall du möta månget glatt leende, inte minst från barn. Men håller du dig surmulen och tvär, så blir det ont om solsken för dig själv också.

Jesus och barnen.

Berättelsen i Nya testamentet om huru Jesus välsignade barnen har lockat många konstnärer, som sökt återgiva den på duken eller i skulptur. Du har nog sett åtskilliga sådana bilder, och somliga av dem äro ganska egendomliga. Kanske du tycker, att den bild av tilldragelsen, vilken vi ha i detta nummer av Söndagsskolklockan, hör till de mera märkvärdiga. Barnen äro ju klädda såsom barn voro klädda i mellersta och norra Europa för några år sedan, säger du. Ja, det är riktigt, men ser du, konstnären vill visa med sin tavla, att Jesus är oberoende av tid och omständigheter. Han kommer till oss, liksom han kom en gång till Judaland, och liksom han där välsignade barnen, gör han det även nu.

Säg, unge vän, vill inte även du mottaga Jesu välsignelse och bliva hans för tid och evighet!

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 23 september.

Jerobeam förleder Israel till synd.

1 Kon. 12:25—32.

Tänkespråk: *Rättfärdighet upphöjer ett folk, men synd är folkens vanära.* Ordspr. 14:34.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista:

Måndag:	2 Mos. 32:1—6, 25—28.
Tisdag:	1 Sam. 15:8—23.
Onsdag:	Jer. 34:30—35.
Torsdag:	1 Petr. 2:11—25.
Fredag:	2 Tess. 3:1—9.
Lördag:	1 Kor. 4:16—21.
Söndag:	1 Kor. 12:25—32.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1928

GÄVLEBORGS STADSBIBLIOTEK